Arbejdet

Organ for Danmarks syndikalistiske Bevægelse

Juni 1938 No. 14
3. Aargang

Indhold

De københavnske Tobaksarbejdere hævder deres Selvbestemmelsesret

De tramper paa vore Rygge

Det er den Vej - vi skal

Nationalisme eller Internationalisme i Arbejderklassens Kamp

Proletariatet rykker atter frem

Det er Demokratierne der opruster Fasciststaterne

En Strejke er endt

Digte m. m.

25 Øre

De københavnske Tobaksarbejdere hævder deres Selvbestemmelsesret

SYNDIKALISTISK UNGDOMS FORBUND

fejrer sin 1 Aars Stiftelsesfest med en kammeratlig Sammenkomst i

Petersens Familiehave, Pileallé 16 — Lørdag den 11. Juni Kl. 20. —

SU- og FS Medlemmer bør møde. Iøvrigt er alle sympatiserende hjertelig velkommen.
Vi underholder os selv.
Du bør yde d i t Bidrag.

I Anledning af det Røre, der den sidste Tid har været i Tobaksarbejderforbundets Afdeling »Enigheden« i København, der bl. a. har givet sig Udslag i misvisende Referater af Generalforsamlinger i »Soc.-Dem«, skal vi i »Arbejdet« give en kortfattet Redegørelse for, hvad det egentlig er, der er sket.

I de senere Aar har Tobaksarbejderforbundet til de arbejdsløse udbetalt en ekstra Mjælp til Paaske, Ferie og Jul. I Aar havde Hovedbestyrelsen besluttet, at der ingen Hjælp skulde udbetales til Paaske. Paa en Henvendelse fra Afdelingens Bestyrelse om en fornyet Undersøgelse af Mulighederne for at udbetale Paaskehjælp svarede den fungerende Formand, Dirk Nack i en Skrivelse af 21. Marts, at det ikke kunde lade sig gøre. Ifgl. Kongresbeslutning var Strejkekassen skaaret ned fra 2 til 1¾ Million Kr., og Renteindtægten som Følge deraf gaaet betydelig ned, og da det var denne Renteindtægt, man havde brugt til de omtalte Uddelinger, var der ikke Penge til Paaskeuddelingen i Aar.

Paa Krav af 300 arbejdsløse indkaldtes der derefter en Generalforsamling i »Enigheden«, hvor der **enstemmigt** blev vedtaget, at de arbejdsløse skulde have Paaskehjælpen. Principelt blev det hævdet, at det burde være Forbundet, der ordnede denne Sag, da Arbejdsløsheden er ulige fordelt over Landet, og da en af Forbundets Revisorer oplyste, at der fandtes Penge i Kassen til denne Hjælp, blev der vedtaget en Resolution, der paalagde Bestyrelsen at sætte sig i Forbindelse med Provinsafdelingerne og i Henhold til Forbundets Loves Paragraf 9 forlange en Urafstemning om Spørgsmaalet.

Til dette Krav gav det fornødne Antal Provinsafdelinger sin Tilslutning, men i Stedet for at opfylde dette paa fuldkommen lovlig Vis fremsatte og begrundede Krav vedtog Hovedbestyrelsen enstemmig, at der ikke vilde blive iværksat en saadan Urafstemning.

Deraf opstaar den meget alvorlige Uoverenstemmelse mellem den gamle Ledelse af »Enigheden« og Medlemmerne, idet 4 af »Enigheden«s Bestyrelse har Sæde i Hovedbestyrelsen og saaledes er gaaet imod og modarbejdet deres egen Afdelings enstemmigt vedtagne Beslutning.

Den 28 April blev der indkaldt til en ekstraordinær Generalforsamling i »Enigheden« med Forslag om obligatorisk Understøttelse ved Paaske og Jul i Forbindelse med en Kontingentforhøjelse. Dette blev vedtaget uden nogen Stemmer imod.

Paa Generalforsamlingen blev der vedtaget en Resolution, der fastslaar, at grundet paa Medlemmernes mangelfulde Indflydelse paa Forbundets Ledelse kan denne Hjælp ikke gennemføres uden Kontingentforhøjelse, men paa Grundlag af de Oplysninger Diskussionen bragte, udtales, at den Forhøjeles ikke bør overstige 5 og 10 Øre om Ugen for henholdsvis halv- og heltbetalende Medlemmer. Endvidere udtales en Fordømmelse af Dirk Nack i hans Egenskab af Redaktør af Fagbladet.

Hovedbestyrelsen foreslaar en Kontingentforhøjelse, der er 3 Gange saa stor.

Nu udsendte Hovedbestyrelsen Forslaget til Urafstemning, men sammenkædet med en Kontingentforhøjelse paa 15 og 30 Øre om Ugen. Under Forslagenes Behandling blev det oplyst, at der kun skulde skaffes Penge til Paaskeuddelingen. Til Jule- og Ferieuddelingen var der Penge i Kassen. Deraf vil det fremgaa, at den paa »Enigheden«s Generalforsamling foreslaaede Kontingentforhøjelse (5 og 10 Øre) vilde være tilstrækelig. Naar Hovedbestyrelsen forlanger et Kontingent, der er 3 Gange større end nødvendigt, saa kan det kun være for at forhindre at Forslaget vedtages, og at de arbejdsløse unddrages denne i høj Grad tiltrængte Ekstrahjælp. De anbefalede da ogsaa at forkaste det udsendte Forslag.

Som det bliver gjort opmærksom paa i en Redegørelse, der af Tobaksarbejdernes Klub under F.S. udsendtes til samtlige Afdelinger er den virkelige Grund til Hovedbestyrelsens Vrangvillie til at yde de arbejdsløse en Smule ekstra Hjælp, den, at de ønsker en »Udrensning« af Forbundet. Det vil sige, at de Medlememr, der har gaaet længe arbejdsløse, skal slettes. Bortset fra, at det er en sjofel og hjerteløs Optræden overfor Medlemmer, der uden Skyld har gaaet arbejdsløse i lange Tider er det en direkte Arbejder- og Organisationsfjendtlig Optræden. Det kan aldrig være Fagforeningernes Opgave at forøge de uorganiserede Arbejderes Tal.

Resultatet af Afstemningen

gav følgende Resultat:

Paaskehjælpen vedtoges med 2435 Stemmer mod 415 Nej, 91 blanke.

Mistillidsvotumet til Bestyrelsen vedtoges med 1621 mod 1183. 129 blanke. 1 ugyldig.

Afstemningen viser klart, at Medlemmerne ikke mere vil finde sig i Vilkaarligheder fra nogle Lederes Side.

Et Mistillidsvotum til Flertallet af »Enigheden«s Bestyrelse.

Paa den ordinære Generalforsamling i »Enigheden blev der af Valdemar Hansen stillet to Resolutioner af følgende Ordlyd:

»Afd. »Enigheden«s ordinære Generalforsamling Torsdag d. 19. Maj 1938 udtaler sin skarpeste Misbilligelse af Hovedbestyrelsens Afvisning af flere Afdelingers Krav om Urafstemning til Bevilling af Paaskehjælp til de arbejdsløse i Lighed med de foregaaende Aar. Det senere udsendte Forslag, var, grundet paa Sammenkædningen med en unødvendig stor Kontingentforhøjelse, i høj Grad provokatorisk, og blandt Medlemmerne i Afdelingen her hersker der i den Anledning stor Harme. Vi nærer den dybeste Mistillid til den siddende Hovedledelse og opfordrer Hovedledelsen til gennem Urafstemning at undersøge, om den har Flertal af Medlemmerne bag sig.«

Og:

»Afd. »Enigheden«s ordinære Generalforsamling 19. Maj 1938 kræver, at de Medlemmer af Bestyrelsen, som har Sæde i Hovedbestyrelsen, og som har modarbejdet deres Afdelings Generalforsamlings Krav om Paaskehjælp til de arbejdsløse, øjeblikkelig nedlægger deres Mandater i Afdelingsbestyrelsen. Vi kræver endvidere, at de Medlemmer af Bestyrelsen, som er gaaet ind for Hovedbestyrelsens Cirkulære af 13. Marts ogsaa nedlægger deres Mandater.«

Begge Resolutioner vedtoges med stor Majoritet og havde til Følge, at Formanden, Næstformanden og 8 Bestyrelsesmedlemmer ramtes af det sidste Mistillidsvotum.

Formanden hævede trods Forsamlingens Protester Generalforsamlingen og erklærede endvidere den til Mandag d. 23. indkaldte Generalforsamling for aflyst.

Denne Generalforsamling blev paa Trods af den afsatte Bestyrelses Protester alligevel afholdt. Den var besøgt af ca. 1200 Medlemmer, som gav deres fulde Tilslutning til det af Mindretallet i den gamle Bestyrelse udførte Arbejde. Det vedtoges at møde op Dagen efter til den af den afsatte Del af Bestyrelsen indvarslede Ge-

(Fortsættes Side 10).

Arbejdet

Redaktion og Ekspedition: Blaagaards Plads 21 Kbh. N Ansvarsh. Redaktør: Alfred Mogensen

Kontortid: Mandag, Onsdag og Fredag fra Kl. 17½-19 Postgiro 236.32

Arbejdet udkommer hver Maaned

Abonnement: Halvaar Kr. 1,50, Helaar Kr. 3,—, Løssalg 25 Øre pr. Nummer

Tryk: Brdr. Thøgersen

De tramper paa vore Rygge

Marsj — marsj. Ento — ento — ento. En verden marsjerer under nasjonale symboler og horntrut og trommehvirvler mod et nyt ragnarok. Di lange støvler tramper gennem den solgyldne sommer. Solen glitrer i staalhjælme og bajonetter og kød og blod staar opmarsjeret bag civilisasjonens sindrige mordinstrumenter af jern og staal.

Arbejderklassen staar igen vildført og desillusjoneret. I en situasjon hvor klarsyn og handlekraft er paakrævet, staar vor klasse opmarsjeret bag nasjonale grænser, under parolerne: til kamp mod barbariet, til forsvar for vort lands ædle, tusindaarige kultur, vi kæmper for fred og frihed, folkefront for fædrelandet o. s. v.

Alle nasjoner deltar i dødsmarsjen under di samme paroler og med samme fraser om ret overfor modparten, der repræsenterer forbrydere og voldsmænd. Og Staternes kulturprægeapparater fodrer folkene med veltillavede nasjonale lækkerier.

Ingen røster hæver sig mod dette organiserede vanvid, hvor fredstilhængernes spæde pip drukner i brølet fra nasjonalisternes tusindtungede forsvarsvræl. **Hvor er di mænd, der skulde rive masken af di nasjonale krigsbrandstiftere og ægge til kamp mod di VIRKELIGE fjender? Hvor staar di intellektuelle, der i modetiden pralede med deres venstre-radikale, revolusjonære indstilling og svor, at gaa i spidsen i vor klasses frigørelseskamp? Hvor staar Danmarks »frisind« idag, hvor det koster noget at være revolusjonær?**

Da forfatteren Knut Hamsum løb over til reaksjonen og tilsjoflede den forsvarsløse Ozzietsky, der befandt sig i en af nazisternes torturanstalter, var man i frisindede intellektuelle krese enige om, at fordømme dette amoralske individ, der tillod sig at slaa mod en vaabenløs mand der havde taget sig den frihed, at kæmpe mod det tyske militærsystem og avsløre og kæmpe mod den nazistiske voldsmentalitet, der vilde føre verden ud i en ny krig. Nu da Ozzietsky er død, dræbt af nazismens bødler, marsjerer hele den intellektuelle bande af hyklere i spidsen for det militærgale Europa, og med Knut Hamsum i haanden løber di storm mod di idéer Ozzietsky repræsenterede og ofrede sig for. Di forsøger at myrde en mand to gange og slaas nu med deres egen fortid.

I Danmark brøler »Frisindet Kulturkamp« med i det skandinaviske kor af krigsdilerister. Di saakaldte frisindede skribenter, der før følte det som en ære at staa paa den undertrykte befolknings side, flyder nu rundt som uappetitlige vandmænd **med** strømmen, eller ligger og skvulper i reaksjonens kølvand i aandssvag forundring over det di før troede.

I blade og tidsskrifter breder disse skrivebordssosialister sig nu med »gode raad« til arbejderne, og man hører dem »snakke politik« paa offentlige møder, udfra deres nyerhvervede overbevisning, og andre indtægtskilder.

Paa disse møder arrangsjeret af »Frisindet Kulturkamp« er man saa frisindet, at man ikke vil høre væmmelige »ultravenstre« proletarer. Næh — væk med sjargonen. Vi har pæne, renvaskede akademikere, der er specialister i at lære udenad, og di kan servere »arbejderbladet«s artikler pænt og ideforladt — uden sjargon.

Det er disse folk, som skulde bære frisindets og humanismens fakler, der nu er di ivrigste forsvarere af fædreland og stauningregering.

Det er disse folk, der taler om ytringsfrihed og toleranse, der nu applauderer stalinismen for dens udryddelseskrig mod anderledestænkende.

Det er disse intellektuelle, politiske analfabeter og salonrevolusjonære, der vil lære arbejderne klassekamp, mens di selv bedst kan karakteriseres som aandelige klisjeanstalter, der svinger efter Stalins og Aksel Larsens velbefindende.

Nu, hvor di har lejlighed til at vise deres ærlige hensigter, viger di angste tilbage, stikker halen mellem benene og bjæffer med i koret af statskøtere. Nu, hvor det koster at staa marsjberedt under den røde fane, springer »frisindet« til Dybbøl og flokkes under dannebrog ved siden af Kaj Munk og Arne Sørensen og di andre fædrelandsvenner.

Di blir overløbere af forskellige grunde, nogle skal passe paa statstilskuddet, andre skal ta hensyn til den fremmede stat der skaffer dem arbeide, og andre igen har et udenlandsk bogmarked di nødig vil miste. Alt dette uden at ku ta hensyn til om luften i Danmark er muffig.

Og selvom man tjener sine penge paa at skrive om proletaren, behøver man vel ikke at sætte noet til. Man kan jo osse **leve** af elendigheden — **og leve godt!** »Tør proletaren om snuden med løgn, det er godt nok til ham«, ironiserer Poul Henningsen, og guderne skal vide, at det blir gjort, altid og alle steder.

Kampen for arbejderklassen er nu vendt **mod** arbejderne. Frisind er blevet til bagstræb og samfundssind. Men man spiller stadig med rød maske og revolusjonære fagter. Man bruger albuer og studentereksamen til at bane vejen mod en ministertaburet eller et kommunekontor. Arbejderklassen er en god stige, og arbejderen er taalmodig. Mens han sulter og slider, tramper slænget af intellektuelle stræbere paa hans nakke, op mod »stillingen«, ind i statsmaskineriet, ind paa den politiske arena, som »arbejderrepræsentanter«. Og oppe fra »paradiset« raaber di til arbejderne: se — har vi det ikke rart! Her er skam ingen nød i det lille Danmark, vi har baade socialhjælp og demokrati, her er vel nok idyl!

Og arbejderen krummer ryg, mens lakskoene tramper over ham og ind i systemets pæne og hyggelige klunkehjem.

h. w. r.

»Arbejdet«

udkommer hver Maaned

Køb det

Læs det

Sælg det

Det er den Vej - vi skal

Murerne i den lille, norske By Skien har ifølge vort Broderorgan »Alarm« forkortet Arbejdstiden til 42½ Time om Ugen. De arbejder kun de 5 Dage om Ugen, 8½ Time hver Dag, og holder helt fri Lørdag og Søndag. Samtidig har de faaet Timelønnen forhøjet: Murerne fra Kr. 1,80 til Kr. 2,00 pr. Time. Arbejdsmændene fra Kr. 1,74 til Kr. 1,80. Desforuden faar hver af Parterne 10 Øre i Timen i Feriegodtgørelse.

Tager man Kursdifferencen mellem danske og norske Kroner i Betragtning, er det efter danske Forhold i en Provinsby en meget høj Timeløn.

Her i Landet gaar for Øjeblikket ca. Halvdelen af Bygningsarbejderne ledige. Det er nødvendigt, at vi samler os noget mere om at faa Arbejdstiden sat ned.

To Samfundsstøtter

I.

Her rejser sig et hus i graa cement
med mur omkring, og andre smaa finesser,
i porten sidder der en graa betjent
med pæn kasket med gyldengule tresser.

Det knejser graat i majestætisk ro,
et dystert vartegn mod den kornblaa himmel,
og vidner om: at intet godt kan gro,
hvor livet presses ned i mug og skimmel.

Her er der lukket a for sol og sang
og livet fryser bag di sorte tremmer —
di mange døre paa den lange gang
gir ingen lyd a liv og glade stemmer.

Her bor di mange, der a nød og savn
har brudt den lov der skulde »landet bygge« —
saa landets borgere i lovens navn
kan leve pænt og rolige og trygge.

Di stjal fra dem der hade stjaalet alt
som lovnedbryderne i sliddet skabte
og ikke fik med brød og mønt betalt —
men altid deres arbejdsindsats tabte.

Her sidder di, der gennem ydre kaar
og fejludvikling, fostred syge tanker —
og under livets første læreaar
løb hodet mod systemets høje skranker.

Nu vil man lære dem at leve sundt,
og derfor spærrer »loven« livet inde
i troen paa at ondt fordriver ondt
og at di blinde vil forblive blinde.

Vor retsmaskine griber sikkert ind
hvergang en fattig mand har krænket loven,
mens retsgudinden spiller stæreblind
hvergang hun ser forbryderne foroven.

II.

Her rejser sig et hus i graa cement
med svingdør og med pæne marmortrapper —
bag døren staar en nobel, pæn betjent
med pæn kasket og blanke messingknapper.

Her vandrer folk forbi os — ind og ud
med mapper og med pæne stive flipper —
det er di pæne folk der tror paa gud
og børsen — hvor di der's kuponer klipper.

Her flyder, støt og roligt, dagens strøm
a tegnebøger og a stive hatte —
mens fru Fortuna svæver som en drøm
henover pengekassens ædle skatte.

Og penge hæves — penge sættes ind
og stavles op i tætte, fede bundter —
mens tegnebøgerne, a ægte skind
blir tømt og fyldt iløbet a sekunder.

Og solen sender gitt'rets silhuet
igennem ruden, ind paa flisegullet,
saa pengemand med knækflip og lorgnet
ser ud som om han sad i fangehullet.

Her er der liv og leben hvert minut,
mens guldet flyder langsomt ind mod midten —
og strømmen stiger, støt og uavbrudt
og registrerer kursen og profitten.

Her kommer alle di forbrydere
der ikke blir forfulgt a politiet —
det slæng a svindlere og snydere
med statens monopol paa tyveriet.

— — —

Og retsmaskinen kværner hvert sekund
men griber aldrig svindlerne foroven —
og storforbryderne gaar stadig rundt,
for arbejdstyveri beskytter loven!

— halfdan.

Den graa Hverdag —

Jeg sidder hjemme paa Kvisten og er hjemfalden i filosofiske — nej, rettere økonomiske Betragtninger. Huslejen forfalder den 1., men hvordan jeg end regner og reviderer, staar mine nødvendigste Udgifter, de aller nødtørftigste Fornødenheder, i et saa skrigende Misforhold til den fattige Arbejdsløshedsunderstøttelse, jeg oppebærer.

Tankerne — det sindrigste, hurtigste og mest differentierede psykiske Begreb, man har, flakker i en sand babylonisk Forvirring rundt i Hovedet paa mig: Du maa se at faa din tyndtslidte Taalmodighed og dito Paaklædning til at holde lidt endnu! Du har da Gud ske Lov Tag over Hovedet. Koksene er sluppet op, men nu kommer Sommeren, et Solstrejf vil maaske ogsaa ramme mig o.s.v.

Jeg tager en rask Beslutning, men er ved at gaa bort fra den igen. Et Blik ud af Vinduet, hen over Baggaardstagenes triste Fattigdom, hvor Regnen siler ned med en trøstesløs Ensformighed, faar mig til at synke tilbage i min deprimerede Grublen. Ledigheden har gjort mig nervøs og vægelsindet. — Men nej, jeg retter mig op — det er jo en mild Foraarsregn, der bebuder Sol og Sommer, og jeg er ung, jeg maa vise, at jeg endnu har Mod og Livsvilje. — Min Selvopholdelsesdrift skal have en sidste Saltvandsindsprøjtning. I Morgen gaar jeg ud og søger Arbejde, ud og slider paa Trapperne. Goddag, Hr. Faktor, det var vel ikke muligt o. s. v. — Nej, for Tiden er der ikke noget, men lad mig faa Deres Navn og Adresse, hvor født? hvor lært? hvor arbejdet sidst? og tusinde andre Spørgsmaal. Jeg bliver nervøs, hvorfor alle disse forhøragtige Spørgsmaal — men pludselig farer denne Tanke igennem mig, her er maaske din Chance, han maa da sikkert ville dig noget, men nej, det er Skuespil, det betyder ikke andet, end at han skal have saa meget at vide som vel muligt, for bagefter at ringe ind til Bogtrykkerforeningen for at finde ud af, hvem Manden er, og hvad han har bedrevet. — Der findes store Firmaer, der har fuldstændigt Kartotek med Karakterangivelse o.s.v. over samtlige Typografer, der har arbejdet eller søgt Arbejde i Firmaet. En praktisk Indretning ikke. — Det er Kontroldag — det er, ligesom om at disse tre af Ugens Dage gaar bedre, man har en Funktion, et Stykke Arbejde at udrette, men ak, hvilken bitter Sarkasme og Ironi gemmes der ikke i dette, Arbejdet bestaar jo blot i, at man gaar hen til Kontrolstedet i Fagforeningen for at faa et Stempel ved Siden af alle de andre, der netop understreger, at man intet Arbejde har. Men her træffer man en Ven, en ligestillet, en Lidelsesfælle, man hører maaske en Nyhed, jo, Hansen er blevet sendt i Arbejde af Anvisningskontoret, men han er jo ogsaa en fuldgod Socialdemokrat, der altid har bukket pænt og været artig og underdanig over for den høje Ledelse af Fagforeningen, og saa har han haft 38 Ugers Arbejde i de sidste 12 Maaneder, og dette sidste spiller en ikke uvæsentlig Rolle. Arbejds-

Nationalisme eller Internationalisme i Arbejderklassens Kamp

Siden den socialistiske Arbejderbevægelses Grundlæggelse — om den har været revolutionær eller reformistisk betonet — har der været Enighed om — ialtfald teoretisk — at den skulde være international.

Kapitalismen sprænger selv den nationale Stats Grænser. Man kan ikke tale om en speciel tysk, engelsk eller fransk Industri. Det er Verdensindustrier, hvori Pengemænd fra alle Lande er interesseret gennem Besiddelse af Aktier, Obligationer eller andre Værdipapirer. Gennem Sammenslutning i Karteller, Truster o. l. af samme og beslægtede Industrier i forskellige Lande opkaster nogle ganske faa Pengemænd sig til de virkelige Herskere, der bestemmer over Lande og Folks Skæbne paa godt og ondt — mest ondt.

Den uafhængige, autonome demokratiske Stat findes kun som en Fiktion i Massernes Bevidsthed. De forstaar kun, hvad de ser. De ser, der bliver afholdt Valg, dannet Ministerier, gennemført hundrede Love om Aaret, altsaa er det Vælgerne, der gennem de parlamentariske Rigsdagsmænd og Ministre regerer. De læser i Bladene, at deres Land afslutter Traktater og Handelsoverenskomster med andre Lande, altsaa, slutter de, at de bor i et autonomt, d. v. s. frit og uafhængigt Land, der kan slutte Aftaler og lade være at slutte Aftaler, som det vil. Finansmændene bag det hele — ofte ukendte for den store Offentlighed — deres Virksomhed ser de ikke, skønt det er dem, der bestemmer om Krig og Fred, om gode eller daarlige Tider. Med deres økonomiske Magtmidler paatrykker de Staterne deres Meninger og faar dem til at gøre som de ønsker. Vil Ministre og Regeringer ikke være dem følgagtige, bliver de fjernet.

Dette sker ikke alene i tilbagestaaende fjerne eksotiske Stater, men det sker selv i de kapitalistiske Stormagtsstater. Englands Udenrigspolitik bærer tydeligt Præg af at være dirigeret af den internationale Højfinans. Chamberlains Blokadepolitik overfor det republikanske Spanien og hans Begunstigelse af de fascistiske Stater er imod Flertallet af det engelske Folks Ønsker. Skønt England er en »demokratisk« Stat fortsætter han dog ufortrødent sin imperialistiske, fascistvenlige Politik — og kan gøre det, fordi han har den internationale Finans bag sig.

De omtrent daglige Ministerkriser i Frankrig er et andet Eksempel. Blum maatte forsvinde, ikke fordi han manglede parlamentarisk Tilslutning i Befolkningen, men fordi han ikke kunde forhindre Arbejdernes Strejker og Fabriksbesættelser og skaffe Kapitalismen Udbytningsro.

Hans Efterfølger, Daladier, har Højfinansen mere Tillid til. Alt vad der blev nægtet Blum af Krediter og Bemyndigelser fik Daladier glat vedtaget i Senatet. Blum søgte et stort Laan i London, men City viste sig afvisende og talte om en national Samlingsregering. Daladier fik Pengene. Han er ikke alene den franske Højfinans — de 300 Familiers Mand — men den internationale Kapitalismes Mand. City var i høj Grad medvirkende til at fælde Blum.

Saaledes har det sig med den nationale Uafhængighed. Baade store og smaa Lande regeres og styres af den internationale Kapitals Mænd. Tværs over Landegrænserne, udenom Parlamenter og Folkeforsamlinger blander de sig ind i Landenes indre Anliggender og giver kun lidet Spillerum for Regeringers og Parlamenters frie Bestemmelsesret.

Naar man drager sig disse Kendsgerninger i Erindring burde der i Arbejderbevægelsen ikke kunde opstaa nogen større Uenighed for at erkende, at den Orientering, der de sidste Aar har fnudet Sted bort fra Internationalismen til nationalistiske Arbejderpartier og -Bevægelser, er en Fejl, der før eller siden vil drage skæbnesvangre Følger efter sig.

Vel har Arbejderbevægelsen endnu store og talstærke internationale Organisationer, som f. Eks. den faglige Internationale, der fornylig har afholdt Kongres i Oslo, men de er kun en Skal uden Indhold, som den Dag, der kræves andet af dem end smukke Papirsresolutioner, vil skilles ad i deres nationale Sammenføjninger. Hvor svag den er i sin organisatoriske Opbygning, hvor liden Betydning den har i Arbejderklassens Kamp, fremgik klart af Debatten i Oslo. Presset frem af de franske Arbejdere, der mere end noget andet Lands Arbejdere føler, hvor frygtelig nær Fascismen er, forlangte Joahaux, Arbejderklassen internationalt skulde organisere Boycot mod de fascistiske Stater. Hans Standpunkter led paa Kongressen et dundrende Nederlag. Under Anførsel af Formanden for Internationalen, Englænderen og Adelsmanden Citrine, gik Repræsentanterne næsten enstemmigt imod, at der internationalt iværksattes selvstændige Aktioner mod Fascist-Landene fra Arbejdernes Side. Det skulde altsammen overlades til de demokratiske kapitalistiske Stater. Det er værd at bemærke, at Kærnetropperne mod Kravet om Arbejderaktion domineredes af de skandinaviske Landes Repræsentanter. Deres Standpunkt dirigeres af Hensyn til deres socialdemokratiske Regeringer, der igen dirigeres af den engelske konservative Regering, der faar sine Ordre fra den internationale Højfinans, der langsomt, men sikkert forvandler de demokratiske Lande til fascistiske!

Arbejderbevægelsen er død internationalt. Nationalt er den for Øjeblikket kun levnet den Opgave, at forhindre Arbejderne i at føre Klassekamp mod deres hjemlige Kapitalister.

Hvor haabløs umulig Parolen om national Samling er for Arbejderne ser vi ogsaa af Begivenhederne i Østrig og Czekoslovakiet. Hvorledes samle de østrigske Arbejdere, der føler sig som Tyskere, til Kamp mod Hitler under nationalistiske Paroler? Og Czekoslovakiet, den mest kunstige »national« Stat, der vel overhovedet findes. Den czekiske Befolkning bestaar af Czekere, Slovakere, Ungarer, Polakker, Tyskere og nogle andre Nationaliteter. Hvor er den Generalnævner, der kan samle dette Lands af forskellige Sprog og nationale Fordomme splittede Arbejdere til en fælles og enig Kamp mod Kapitalismen og Nazismen? Aabenbart ikke nationalistiske Paroler. De vil bare yderligere splitte og foraarsage Arbejderne.

Det synes saa indlysende klart, at kun en hensynsløs Kamp mod den forløjede Nationalisme og en Genfødelse af den internationale Tanke og Organisation blandt Arbejderne er det eneste rigtige, saa det er ganske ufattelig, at det nationale Spøgelse i den Grad har kunnet besætte Arbejderne, som Tilfældet er.

Kapitalismen, som regerer Verden, lider ikke selv af nationale Komplekser. Den engelske og franske Kapitalist sælger gerne Raavarer og Krigsmateriel til Tyskland uden Hensyn til, det eventuelt skal bruges til Ødelæggelse af deres eget Land og Folk. Den tyske Hitlerkapitalist eksporterer uden Skrupler Kemikalier til England og Frankrig uden Hensyn til om det eventuelt skal bruges mod deres »elskede« Fædreland.

De nationale Komplekser og Hæmninger overlader de generøst til Arbejderne. Det er deres Virkemidler for at faa Arbejderne til vedblivende at slæbe for Kapitalismens Vogn, og om nødvendigt ofre Liv og Blod for den. Hvis Kapitalisterne aabent vedgik, at Rustninger og Krig kun havde imperialistiske Formaal, kun var en Kamp om Udbytningsretten af Lande og Folk mellem forskellige Kapitalgrupper, saa er det jo ikke sikkert, at Arbejderne saa villigt lod sig bruge til Kanonføde og bar Kaprustningernes forfærdelige Byrde. Derfor er det, at de bedover Arbejderne med nationalistiske Floskler og Fraser, og der-

---

køberen skal have rutineret Arbejdskraft, der straks falder ind i Ensemblet paa Arbejdspladsen, hvor Tempoet efterhaanden er pisket op til det abnorme. Det vilde maaske være forbundet med en vis Risiko at sende en af os i Arbejde, der i aarevis har slidt paa Stempelpuden og Fortovet foran Kontrolstedet. Kommer vor Tur da aldrig? Hvad er Meningen? Skal vi ikke likvidere hele dette modbydelige System?

thorv.

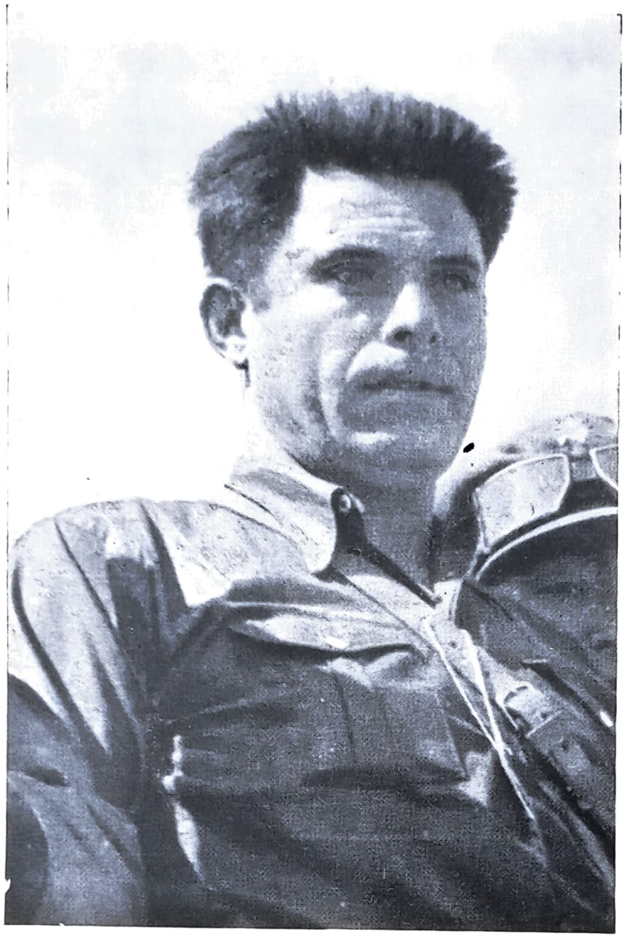

Buanoventure Durrutti

Proletariatet
rykker atter frem

Det tyske socialistiske Arbejderpartis Hovedorgan »Neue Front« skriver følgende om de spanske særlig de katalonske Arbejderes heroiske Indsats for at standse de tyske og italienske Invasionshæres Generaloffensiv:

»De katalonske Arbejdermasser har ydet en særlig stor Indsats i den uhørt offerkrævende spanske Borgerkrig. I Dag maa det staa klart for brede Masser indenfor den internationale Arbejderbevægelse, at alle de Bagvaskelser, der endnu i Gaar rettedes mod det katalonske Proletariat paa Grund af dets revolutionære Vilje, i Virkeligheden falder tilbage paa Kominterns »Ordensvogtere« og Bagvaskere. Under den spanske Kamps første Periode stod det katalonske Proletariat i første Række — ikke blot som Følge af dets revolutionære Offensiv. Den katalonske Revolutions Milits Ekspeditioner til Aragon og Mallorca er Bevis nok. Heller ikke under det videre Forløb har det katalonske Proletariat indtaget et ligegyldigt Særstandpunkt. I Kampen for Madrid faldt 30,000 katalonske Militsmænd, og Durruttis Offerdød paa en Madridgade er en dyb politisk Symbolik for denne Beredvillighed til Indsats.

Ganske vist blev Madrid paa Grund af de fascistiske Divisioners Stormangreb og under Virkningerne af de myrdende Bombardementer tvunget til hurtigere at rejse sig til sin fulde Kampkraft. De traditionelle Spændinger mellem Katalonien og Kastilien skærpedes ogsaa under den spanske Julirevolutions første Etape paa Grund af forskellige Opfattelser om Revolutionens Kurs og Kampens Maal. Men den katalonske Arbejderklasse — disse Aragonfrontens Sønner, som paa Grund af politiske Repressalier gennem Maaneder blev udelukket fra alle centrale Vaabenleverancer — har dog skabt deres egen Industri, som de har stillet i det Heles Tjeneste.

Det røde Barcelona, som underkastedes svære Chikanerier og en tiltagende Politterror, optog i den fælles Kamps Interesse Valenciaregeringen indenfor sine Mure. De sociale, politiske og materielle Ofre, som de katalonske Arbejdere maatte paatage sig i disse 21 Kampmaaneder, var meget store, fordi Revolutionen her i sit første Stormløb havde gjort de største Erobringer, og som Følge deraf blev Bagslaget saa meget større. Den Politik, som Kominterns spanske Agenter paatvang det revolutionære Katalonien, skabte en enorm Fare for Opløsning og Demoralisering. Og trods alt, skønt den almindelige Kampstilling er værre end nogen Sinde, skønt Franco angriber koncentrisk med en vældig Indsats af Kæmpevaaben, saa kæmper det katalonske Proletariat videre og forsvarer heltemodigt hver Kilometer af dets blodmættede Jord.

Den Holdning, der indtoges af de 5000 katalonske Militsmænd, som efter at være besejret ved Huesca og trængt over den franske Grænse, allerede den første Dag næsten enstemmigt besluttede atter at melde sig til Kampen, denne Holdning kendetegner den overvældende Majoritet af de katalonske Arbejdermasser.

Barcelonas Proletariat lider Hunger — men indenfor visse krigsvigtige Industrier er man nu paa Arbejdernes eget Initiativ gaaet over til en Arbejdsuge paa 74 Timer. Fagforeningerne besvarede en Parole om at mobilisere 100,000 Frontfrivillige og 50,000 Befæstningsarbejdere med øjeblikkelig at skabe Arbejderbatailloner. Alle Virksomheder, der ikke er livsvigtige, lægges ned, og Arbejderne gaar til Fronten eller Befæstningsarbejderne. Selve Krigsinvaliderne og Arbejderkvinderne deltager i den frivillige Mobilisering. Som militære Instruktører eller Hjælpepersonale i Virksomheder og Forvaltningsapparatet sætter de deres Kraft ind i Forsvarskampen. Kun paa Grund af Fagforeningernes Krav og Arbejdermassernes Tryk har man nu endelig begyndt at rense ud indenfor det opblæste Regeringsapparat og mobilisere de talrige Etapehelte. Arbejdermassernes Beslutsomhed og Kampmoral giver hele Livet et Præg af urokkelig Strenghed. Militærdomstolene holder permanent Møde for at dømme vaklende defaitistiske eller forræderiske Militære.

Den militære Stillings Alvor har tvunget Negrinregeringen til at anraabe Arbejdermasserne om Hjælp. Da de fascistiske Divisioner brød igennem ved Barbastro og Fraga og rykkede frem mod Lerida, maatte Regeringsmyndighederne aabent erkende sin Uformue og overlade Byens Forsvar til Arbejderorganisationerne. Forsvarsraadet, som da dannedes, og som gennem to Uger

---

til hjælper nu baade den socialdemokratiske og kommunistiske Presse.

I Nationalismens Sump gror Krigens Blomst. Kapitalismen er vel Krigens Forudsætning. Men for at naa ind til Kapitalismen og ramme den, maa vi rydde alle de Forskansninger af idealogiske Fordomme af Vejen, den har kastet op til Beskyttelse foran sig. Nationalismen er den første Forskansning, der skal tages og sløjfes, og Internationalismens Fane igen rejses i Arbejderbevægelsen. Kun en selvstændig af alle kapitalistiske Stater uafhængig Arbejderbevægelse, der gaar ud over Landegrænserne kan tage Kampen op mod Krigen og Kapitalismen.

ledede Kampen i denne By, som allerede var opgivet, var i sin Sammensætning en ny Udgave af Forsvars- og Militskomitéerne fra Julidagene 1936. Her var CNT, FAI, POUM, UGT, Esquerra og PSUC repræsenteret i Forhold til deres Indflydelse paa Arbejdermasserne og deres virkelige Betydning for Forsvarskampen. Ledelsen for Forsvarsraadet laa altsaa ligesom for 1¾ Aar siden i Hænderne paa Anarkisterne og POUM-Kammeraterne. Lerida faldt til Slut efter en fortvivlet Kamp. Men her ved Bygrænsen standsedes den store Fascistoffensiv paa den katalonske Fronts Centrum.

Det var ikke de militære Ledere eller Regeringen, men Delegerede og Kommissærer fra Arbejderorganisationerne, der skyndsomst blev kaldt til Fronten, det lykkedes at stabilisere Frontlinien efter det store Gennembrud. Efter dette har Arbejdernes Fagforeninger og de anarkistiske Organisationer atter faaet forøget politisk Indflydelse. Deres forstærkede Indflydelse kan bemærkes overalt i det offentlige Liv. Paa Grund af Nødvendigheden genopstaar Arbejdermilitsen, der iler til Fronten. Arbejdernes Tillidsmænd bærer atter Vaaben. I disse Uger har det atter vist sig, at de anarkistiske Organisationer, trods deres talrige Fejl, trods deres Fiasko og Hjælpeløshed i afgørende politiske Situationer, repræsenterer den store Arbejdermasse i Katalonien. Her er derfor de anarkistiske Organisationer Forsvarets Rygrad.«

— — —

Vi skal ikke i denne Forbindelse polemisere om de eventuelle Fejl, vore anarkistiske og syndikalistiske Kammerater i Spanien har gjort sig skyldig i, men kun understrege det, hele »Neue Front«s Artikel gaar ud paa at bevise, at det er de anarkistiske og syndikalistiske revolutionære Arbejdermasser, der gennem deres Organisationer maa raade Bod paa de svære Fejl og Forsømmelser, som den professionelle Regering har afstedkommet. Proletariatet rykker igen frem i første Linie. Det er det, der giver Haab.

Direkte Aktion for Spanien

Rundt om i Verden begynder Arbejderne at røre paa sig og forlanger, at der skal sættes noget alvorligt ind for at komme Spanien til Hjælp, dels ved at Blokaden mod det republikanske Spanien hæves, dels ved at de fascistiske Magter unddrages Raastoffer til deres Rustninger.

I Sverrig har Syndikalisterne under Parolen: **Direkte Aktion for Spanien,** paabegyndt en Kampagne for 1) at forhindre Eksport af den svenske Malm til Fascistlandene, særlig til Tyskland, og 2) at tvinge den svenske Regering til at udtræde af Ikke-Interventionskomitéen og tillade den spanske Republik at købe Vaaben i Sverrig.

De syndikalistiske Grubearbejdere retter en Opfordring til deres socialdemokratiske Kolleger om at være med til at stoppe Malmudførselen til Tyskland.

Den 28. April afholdtes en Konference i Grängesberg af svenske syndikalistiske Grubearbejdere, der repræsenterede ca. Halvdelen af Grubearbejderne ved 11 af de største Eksportfelter.

Efter en meget indgaaende Diskussion om Kampen mod Fascismen vedtog Konferencen en Udtalelse, hvoraf vi gengiver følgende:

Vi Repræsentanter for de syndikalistisk organiserede Grubearbejdere ved 11 Malmeksportfelter vil herved rette en flammende Opfordring til de reformistisk organiserede Grubearbejdere om i Fællesskab med os at forsøge at stoppe Malmeksporten fra Sverrig til de fascistiske Stater.

Vi er fuldt klar over, at vi derved ogsaa kommer til at ramme os selv ved Driftindskrænkninger og Arbejdsløshed, men disse Ofre maa vi give for derved at bidrage til at redde Menneskene fra et nyt Helvede — en ny Verdenskrig.

Ligeledes opfordrer vi de fagorganiserede Transportarbejdere, Jernbanefolk og Sømænd om at indrette deres Organisationer paa samme Kamp for at hindre Malmeksporterne. Kun gennem vor egen Handling kan den stoppes. Det er haabløst at vente længere paa Aktion fra Folkeforbundet og de demokratiske Stater i denne Sag . . .«

De professionelle svenske Fagforeningsledere har taget denne Henvendelse meget unaadig. Ganske vist er den svenske Landsorganisation Medlem af den faglige Internationale, der jo har vedtaget Boykot Beslutninger mod de fascistiske Lande og stillet Krav til deres Organisation om, at de overfor deres respektive Regeringer skulde stille Krav om, at den spanske Regering fik Ret til at købe Vaaben til at forsvare sig mod Oprørerne og deres udenlandske Bundsforvante. Disse Resolutioner, Paroler og Henvendelser har den svenske Landsorganisation, ligesom forøvrigt ogsaa den danske, norske og de øvrige demokratiske Landes Landsorganisationer, indlemmet i Arkiverne uden det mindste Forsøg paa at føre dem ud i Livet. Derfor er det ikke saa mærkeligt, at disse Fagforeningsbureaukrater bliver fornærmede, naar ganske almindelige syndikalistiske Grubearbejdere nu henvender sig til deres socialdemokratiske Kammerater og siger til dem: Lad os i Fællesskab bringe Internationalens Paroler ud i Livet og standse for Føden til Hitlers Krigsmaskine. Dermed sikrer vi Verdensfreden og forhindrer mange Tusinde Mord paa vore spanske Kammerater.

Om det i første Omgang vil lykkes vore svenske Kammerater at naa igennem Fagforeningspampernes Ring ind til de socialdemokratiske Arbejderes Klassebevidsthed er vel tvivlsomt, men de viser i alt Fald en uegennyttig Vilje til at være med til at genrejse Arbejderklassens internationale Aktionskraft.

Er det svenske Udenrigsministeriums Adresse London?

For at tvinge den svenske Regering til at udtræde af Ikke-Interventionskomedien har de svenske Syndikalister foranstaltet en Adressekampagne, Indsamlingen af Navne, der gaar ind for dette Krav.

Den svenske Landsorganisations Tidsskrift »Fagforeningsrørelsen« er ogsaa bleven ilde berørt af denne Kampagne og skriver, at man kan ikke indbilde Folk, at »man ved at skrive sit Navn paa en Liste kan forandre engelsk Politik og sætte eksempelvis Chamberlains Overenskomst med Italien ud af Spillet.«

Det syndikalistiske Dagblad »Arbetaren« bemærker træffende dertil: Tidsskriftet lader tydeligt og klart

Offentligheden vide, at det svenske Udenrigsministeriums Adresse er London og ikke Stockholm, og at Statsministeren ikke hedder Per Albin Hansson, men Chamberlain, en Herre, der har sluttet Overenskomst med Mussolini om, at de italienske Tropper skal blive i Spanien, til det spanske Demokrati er undertrykket. Den svenske Regering og den svenske Rigsdag har ingenting at sige om dette her Spørgsmaal, mener aabenbart »Fagforeningsrørelsen«.

Saa elendigt staar det altsaa til med de demokratiske Landes Uafhængighed. Det er altsaa Løgn det hele. De har kun at danse efter Englands Fløjte.

En Allegori

Et Barn stiller Spørgsmaal

Af Erich Mühsam

Skarer af Mænd drog forbi. Hovederne uforfærdet og kækt paa Skuldrene. Kniplerne hang saa tunge i Næverne. Skarer, et endeløst Tog drog forbi.

— Hvor gaar Mændene? spurgte Barnet og krøb op paa den Gamles Knæ. Den gamle, Urfaderen, kastede med dirrende Hænder tørt Løv i den henfaldende Ild. Faderen, der var sysselsat med at skære en Sandal ud af en Oksehud, lod Hvæssestenen hvile og sagde:

— De gaar i Krig.

Barnet saa op og mødte Faderens Øjne.

— Hvad skal de gøre dèr?

Faderen lo.

— De slaar Fjenden ihjel med deres Knipler.

— Men hvad har Fjenden da gjort dem?

— Fjenden vil slaa dem ihjel.

— Aa, den stygge, onde Fjende. Hvorfor vil den slaa vore Mænd ihjel?

— Fordi vore Mænd vil tage deres Jord.

— Hvorfor vil vore Mænd tage deres Jord fra dem. Har vore Mænd da ikke selv noget Jord?

— Jo vist, men jo mere Jord en Mand har, des rigere er han.

— Er det godt at være rig da?

— Ja, det tror jeg nok.

— Er du rig, Far?

— Nej, mit Barn, men for vort lille Hus strækker det til.

— Men naar det strækker til for os, og vi ikke er rige, hvorfor er det da godt at være rig?

— Jo, ser du, hvis vi var rige, da kunde jeg lade Livegne arbejde for mig.

— Hvad er det! Hvad er Livegne for noget?

— Det er Mennesker, der skal gøre alt, hvad deres Herre befaler dem.

— Men, hvorfor gaar du ikke med i Krigen og slaar Fjenden ihjel? Saa kan du tage hans Jord, du bliver rig og kan give mig Livegne, saa jeg bliver fri for at arbejde, naar jeg bliver stor.

— Nej, du skal arbejde, naar du bliver stor. Lediggang er en Last.

— Naa, men saa behøver jeg jo ingen Livegne, naar jeg selv skal arbejde, og saa er det altsaa ikke godt at være rig.

— Lille Dumrian. Den Rige har saa meget Jord, at han ikke selv kan dyrke det alt sammen. Det er derfor, han behøver Livegne.

— Men naar han nu har saa meget Jord, at det er tilstrækkeligt for ham og hans Børn, hvorfor vil han da have endnu mere, saa han ikke selv kan dyrke det?

— Den lille Slubbert spørger mig ihjel, klagede Faderen. Svar du ham, Urmoder.

Den Gamle strøg Barnet over Haaret, og mere for sig selv sagde hun:

— Mange har spurgt og ikke faaet noget Svar.

Barnet tænkte efter en Stund og vendte sig derpaa til den Gamle:

— Hvorfor slaar Far ikke Fjenden ihjel og tager hans Jord fra ham?

— Han fik jo ikke Jorden.

— Hvem fik det da?

— Høvdingen, som sender Mændene i Krig.

— Hvem er det, denne Høvding?

— Det er Mændenes Anfører, svarede nu Faderen, den Herre, som de tjener.

— Aa, saa er altsaa disse Mænd Høvdingens Livegne?

— Nej, vist ikke. Det er frie Mænd, men de elsker deres Høvding.

— Og saa slaar de Fjenden ihjel, blot for at Høvdingen skal faa mere Jord?

— Ja, de lader sig oven i Købet slaa ihjel for hans Skyld.

— Hvad er det da for en Mand, der altid bliver Høvding?

— Den rigeste naturligvis.

— Saa elsker Mændene altsaa altid den, som er rigest?

— Nej, de elsker ikke den rigeste, men Høvdingen.

— Men du sagde jo nylig, at han er Høvding, fordi han er rigest. Og fordi Mændene elsker ham, tager de Fjendens Jord til ham. Saa bliver han jo endnu rigere.

Faderen syslede med sin Sandal. Urmoderen nikkede for sig selv. Barnet sad stille en Stund ligesom ventende paa Svar. Saa kom der et nyt Spørgsmaal:

— Hvor tager da Høvdingen alle de Livegne fra, som han maa have til at bearbejde al Jorden?

Faderen viste ud paa Mændene, som i endeløst Tog vedblev at drage forbi.

— Se da, saa mange Krigere, der findes.

— Ja, men du sagde jo, at det ikke var Livegne.

— Vist saa, men de arbejder for Høvdingen. De betaler ham Leje og Afgifter, og saa faar de Lov til at arbejde paa hans Jord.

Barnet stoppede Fingrene i Munden og stirrede paa Krigsmændene. Efter en Stunds Forløb sagde Barnet til Urmoderen:

— Du, Krigerne er i alt Fald da godt dumme.

Skarerne var nu draget forbi. Langt borte kunde man endnu se Støvet, som svævede i Luften efter de sidste Grupper. Barnet saa Faderen sidde ved sit Arbejde. Pludselig spurgte det:

— Har der altid været Krig?

— Altid, svarede Faderen.

— Og da kun, for at Mænd, der elskede en Høvding, vilde tage Jord fra Mænd, der elskede en anden Høvding?

— Ja, jeg kan ikke tænke mig andet.

— Men vil der da aldrig komme en Tid, hvor der altid er Fred?

Faderen tog Barnet paa sine Knæ. Leende sagde han:

— Den Dag, hvor Vognene gaar uden Heste, og Menneskene flyver i Luften som Fugle, da vil der ikke mere findes Krig.

Den gamle Urmoder vendte sig mod Ilden, rystede paa Hovedet og mumlede mellem Tænderne:

— Da begynder det først for Alvor. Da begynder det først for Alvor.

Men Barnet gav sig ikke.

— Sig mig, Fader, det er da ikke godt, at Mændene slaar hinanden ihjel. Vil det virkelig aldrig ophøre?

— Maaske, sagde Faderen tvivlende, maaske. Det kan jo hænde, at der en Dag kommer en stor og stærk Høvding, som besejrer alle andre Høvdinge og gør sig til Herre over al Jord. Saa findes der ingen, som kan begynde Krig med ham, og hvis han er mægtig og klog, kommer Menneskene til at leve i Fred.

— Men naar Høvdingen dør, blev Barnet ved, hvis den nye Høvding ikke er saa mægtig og klog, da begynder Krigen igen?

— Troligt gør den dette. Men lad mig nu være i Fred, Barn. Vil du vide mere, da spørg Urmoder.

Da spurgte Barnet Urmoderen, om den Høvding en Gang skulde komme, der kunde give Menneskene Fred.

— Nej, sagde den Gamle, han kan aldrig komme.

— Altsaa vil der altid blive Krig?

— Nej, mit Hjertebarn. Der kommer en Gang en sidste Krig. Den bliver imidler-

tid ikke kaldt Krig. Det bliver anderledes end alle Krige. Da vil Mændene ikke slaas for Høvdingene for at skaffe dem Jord. De vil kæmpe for sig selv, for selv at komme til at raade over Land og Jord. Kniplerne vil de ikke mere svinge mod hverandre og ikke heller kalde hinanden Fjender. De vil indse, at de er Brødre, Mændene i det ene Land og Mændene i det andet Land. Og naar de forstaar dette, saa ønsker de sig ikke at blive rige eller at eje Livegne. De vil forstaa, at det er godt at arbejde, naar man arbejder for sig selv og ikke for en Høvding. Og da, naar alle arbejder for sig selv, da vil der ikke findes Livegne.

— Men hvad skal Herrerne og Høvdingerne gøre, naar ingen mere arbejder for dem?

— De maa selv arbejde ligesom alle andre, og da er der ingen Herrer eller Høvdinge længere.

— Ja, Urmoder, det maa være skønt og vidunderligt, naar alle bliver lige og tilfredse. Naar jeg bliver stor, skal jeg sige alle Mændene, at de skal holde op med at arbejde for Høvdinge og ikke lade sig slaa ihjel for deres Skyld.

— Indprent dig et Ord, mit elskede Barn, naar du bærer dette Ord dybt i dit Hjerte og rigtig har fattet det, da skal du føre det videre til andre Mennesker. Maaske om mange, mange hundrede Aar dette Ord vil slaa Rod i Menneskehjerterne. Naar det kommer saa langt, vil Verden ikke længere kende til Krig. Ingen vil dræbe den anden for at røve Jord til den tredie. Menneskene vil arbejde, hver og en for sig, og hver og en for alle. Og alle vil være lykkelige!

— Hvorledes hedder dette Ord, Urmoder. Jeg vil lære mig det og i hele mit Liv arbejde derfor.

— Hør efter, mit Barn. Fang Ordet, fyld hele dit Hjerte dermed og giv det videre til Menneskene. Ordet hedder:

F r i h e d.

Forfatteren Jef Last arresteret i Holland

Den hollandske Forfatter og Spaniens-Kæmper, Jef Last, der ogsaa vil være kendt her i Skandinavien, er bleven arresteret af det hollandske Politi.

Jef Last har som bekendt kæmpet 15 Maaneder som Officer i den spanske Milits. Som Følge af en mere end hundrede Aar gammel Lov er han for dette bleven fradømt sin hollandske Statsborgerret.

Siden han forlod Spanien, har han for det meste haft Ophold i Paris eller Belgien. Et fransk Blad gav ham imidlertid til Opgave at skrive nogle Artikler om Forholdene i Holland, og af den Grund vendte han tilbage til sit »Fædreland«. Saa snart han havde overskredet den hollandske Grænse, blev han arresteret af Politiet og indsat i Fængslet i Breda. Ikke engang hans Kone og Børn, der endnu er bosat i Holland, kunde faa Lov til at komme i Forbindelse med ham.

Lasts Arrestation har vakt en kolossal Opsigt i de frisindede Kredse i Holland, og den socialdemokratiske Rigsdagsfraktion interpelerede Regeringen om Sagen. Betegnende for Stalinisterne er det, at skønt de gerne optræder som Spaniens Kæmpernes specielle Forsvarere, har de været tavse under denne Sag. Men det har nok sin Grund.

Jef Last er tidligere Partikommunist, men har taget bestemt Afstand fra Terrordommene i Rusland, ligesom han grundig har afsløret de spanske Stalinisters sekteriske Manupulationer. Derfor kan han ikke vente nogen Støtte fra disse »Forsvarere af Fascismens Ofre«. Der er endogsaa Anledning til at tro, at Stalinisternes Hetzkampagne mod Last har været medvirkende til at henlede Politiets Opmærksomhed paa ham.

Syndikalister og Kommunister i Spanien

Af Ivan Faludi

Fjeren, der blev til en Høne.

Da Fascismen med Citykapitalens Hjælp satte Offensiven i Gang mod den spanske Frihed, skete det paa samme Maade, som da Hitler »reddede Tyskland« 1933. Det lykkedes at skræmme alle Englands og Frankrigs Demokrater saa effektivt med Kommunistfaren i Spanien, at saa godt som alle, der tænkte paa at slutte op paa Republikens Side, jagedes bort. Bortset fra de gigantiske Overdrivelser om den Hjælp, som Antifascisterne fik fra Udlandet, saa maa man medgive, at Bolchevikfaren ikke lød helt utrolig i Forretningsmænds og Smaaborgeres Øren. I Virkeligheden sendte Rusland nogle Hundrede Mekanikere og Flyvere, i Virkeligheden fik det sultende Katalonien en og anden Baadlast Levnedsmidler fra russiske Arbejdere. Hvordan det end forholder sig med den russiske Hjælps Karakter, og hvad den end kostede, saa toges den imod med Taknemlighed af den republikanske Regering. Trues man paa Livet, saa er selve Djævelen velkommen som reddende Engel.

Men Ruslands Hjælp betød ingen Fare, saalænge Spanien selv ikke var gennemsyret af den kommunistiske Ideologi. Uden de spanske Massers Støtte kan ingen indenlandsk Magt kende sig tryg i Landet — selv Franco maa delvis basere sit Fremmedherredømme paa spanske Vasaler, Francister, Carlister og Falangister. Fandtes der nogen Realitet i alle Rygter om et bolchevikisk Spanien?

Nej, siger den kendte spanske Forfatter Lagarillo de Tormes i sin Bog: »Espanacuna de la libertad«, som nylig udkom i Valencia. De Tormes kommer med en Del velkendte Fakta — ikke mindst hvad gælder Forholdene inden Revolten. Men det som han siger om Forholdene efter Revolten, kaster delvis nyt Lys over den marxistiske Front i de republikanske Omraader. Han jævnfører det spanske Kommunistparti (Kominterns spanske Datterselskab) med det spanske Parfume Firma, Cotys spanske Repræsentation. Coty holdt sig i alle Lande, ogsaa i Spanien, med et Par Filialer og Agenturer, hvor en Masse Tjenestemænd var beskæftiget med at afsætte og propagandere for Formaets Produkter.

Disse Ansatte og Handelsrejsende gjorde deres bedste for Firmaet, ikke af Overbevisning om, at Cotys Parfumer lugtede bedre end andre Fabrikers, men kun fordi de fik Løn for at rose dem. Det lugter bedst, der betales bedst. Til sidst begik Monsieur Cotty Selvmord, og Agenter og Handelsrejsende blev nødt til at nyorientere sig. De blev tvungen til at fornægte Kvaliteten hos Coty og gøre Reklame for andre Firmaers Varer.

Firmaet Coty og Spaniens kommunistiske Parti er det samme — i en vis Betydning. Ogsaa det spanske kommunistiske Parti begyndte med at installere sig som en Filial. Man aabnede et Kontor og søgte efter egnede Handelsrejsende, der kunde reklamere for det politiske Firmas Produkter. Og da Agenterne skulde leve af deres Arbejde, opstod snart en ny Næringsvej i Spanien: — Kommunistens. — Snart havde man mindst 12 Funktionærer i Firmaet, og saa kunde en Aktieselskabsgeneralforsamling sammenkaldes for at omdøbe Datterselskabet til et selvstændigt eller kvasiselvstændigt Foretagende: — Det spanske kommunistiske Parti. Det varede ikke længe, før alle mislykkede og

tidligere uheldige politiske Individer sluttede sig til dette Parti. Telefonbogen og Handelsregistret beviser, at det var en mærkværdig Samling, som fandt Vejen til den eneste saliggørende Tro.

Men Masserne maatte med, thi uden Masser hjælper Bluff ikke. Tormes beskriver en morsom Detaille i en mærkværdig Propaganda, som paa den ene Side skulde indbilde Spanierne, at de sympatiserede med Bolchevikerne og paa den anden Side med ægte russisk Servilitet skulde levere Bevis i Moskva for, at de Handelsrejsende arbejdede til fuld Tilfredshed og gjorde Gavn for deres Maanedsløn. En dejlig Augustdag begav Tormes sammen med Tusinder andre Medborgere i Madrid sig til Tyrefægterarenaen. Da den mangehovede Mængde strømmede ned paa Alcala, viste der sig pludselig en lille Mand, der bar en rød Fane med Hammer og Seglets Emblem og viftede livligt med den sympatiske, om end for Mængden ukendte, Dug. Samtidig traf det sig saa heldigt, at en Fotograf var for Haanden til at forevige den viftende Yngling med Fanen, og naturligvis ogsaa Mængden. Nogle Uger senere offentliggjorde Moskvapressen Billedet med de i Tyrefægtning interesserede Spaniere med følgende Tekst:

»Imponerende kommunistisk Demonstration i Spanien. Partiets store Masser følger tro vor Fane.«

Det blev en knippel Sukces for Partikontorets tolv Apostle.

Paa denne Maade fødtes Partiet som Massebevægelse, og paa denne Maade — siger Tormes — fortsætter Partiet at være Bluff paa spansk Jord. Spanierne egner sig ikke til at gaa op i noget ensrettet Parti — det vidste de tolv Apostle, og derfor var det nødvendigt at forøge Bluffen med nogle Avisnotitser. Derfor kunde man læse, at »Cellen Nr. 2936 meddeler alle Kammerater, at Cellens ordinære Møde vil finde Sted paa Torsdag. Alle Medlemmer maa indfinde sig«. Død og Pine, maatte den spanske Arbejder tænke: Cellen bærer Nr. 2936 — da maa der altsaa findes tusindvis af kommunistiske Celler med hundrede tusinde Medlemmer.

Ja, de fandtes. De fandtes i Partibureauets Fantasi. Paa Papiret fandtes tusindvis af Celler.

Kommunistpartiet, siger Tormes, var altsaa fra første Begyndelse et Parti uden Medlemmer, men med en udmærket Organisationsstab. Ligesom Parfumekongen Coty saa til at faa duelige Handelsrejsende i Spanien, vilde Komintern ikke risikere, at det kommunistiske Parti i Spanien klækkedes ud af nogle Amatører. Akkurat som i visse Sydamerikanske Stater, hvor man holder hundrede Generaler og ligesaa mange Soldater, fandtes der i Spanien Funktionærer og Redaktører, men ingen Masser. Absolut ingen Masser. Og de, som virkelig sympatiserede med Marxismen, vendte snart Ryggen til Moskvateserne. Deraf følger Tendenserne, at for enhver Pris udrydde POUM (de oppositionelle Kommunisters Parti), der vovede at kalde sig et marxistisk Parti uden at indhente Firmaets Tilladelse.

Men der findes for Øjeblikket en Del Mennesker i Partiet, indrømmer Tormes. Han har selv gode Venner blandt dem — Idealister, der, uden at ane hvad Stalinisme betyder, tror, at Rusland har etableret et lille Paradis for Arbejderne. Men de fleste, der spiller en Rolle i Partiet, er ganske simpelt Stræbertyper. Mennesker, der har haft Uheld med sig i andet Arbejde eller ikke har kunnet placere sig i andre Partier. Den borgerlige Spanier er bleven opdraget i Troen paa, at det højeste, man kan stræbe efter, er et godt betalt Embede. Altsaa maa Fremtiden for disse Stræbere være sikret, naar de tilslutter sig det stærkeste Parti — og det er Kommunistpartiet (tænk, at det har mindst 2936 Celler. Ikke en Gang Sing-Sing har saa mange).

Men Masserne?

Man skal ikke lade sig dupere af Avisnotitser. Fakta er, at 5 Millioner Spaniere er organiseret i CNT og UGT — de faglige Organisationer, og disse synes ikke om partipolitiske Rævespil.

II.
Individualisme og Alvor.

De, som kender det spanske Folk, og alle, som har haft Lejlighed til at omgaas med Spaniere, maa erkende, at der ikke findes større Individualister end Spanierne. Dette betyder ikke, at Spanierne er fremmede for Organisationstanken. Aah nej. Det bedste Bevis er de Millioner veldisciplinerede Medlemmer i de faglige Organisationer UGT og CNT. Men Disciplinen betyder ikke for Spanierne Kadaverlydighed — Organisation betyder ikke Ensretning. De udenlandske Syndikalister, der forundrer sig over, hvorfor CNT (den syndikalistiske Landsorganisation) ikke alene tog »Magten« i Barcelona i Julidagene, glemmer, at CNT ikke er en Diktaturets Organisation, og at Anarkasyndikalismen aldrig vil tilstræbe andre Anskuelsers **Underkuelse.**

Heri ligger den største Besværlighed for alle Diktaturtilhængere i Spanien. Hvorledes skulde man kunne kue dette Folk, hvad enten Talen er om hvid eller rød Diktatur, naar Spanierne simpelt hen ikke vil leve uden den individuelle Frihed, som de mener at have Ret til. Glem ikke, at det eneste Diktatur, som oprettedes af Efterkrigstidens Fascisme og som ikke kunde bestaa — Primo de Riveras — faldt paa den passive Modstand fra Masserne og paa den Aktivitet, som Fagforeninger og Syndikater ikke et Øjeblik lod hvile. Er det nogensinde hændet, at Masserne i Italien og Tyskland har vovet at demonstrere mod Voldsmændene? Eller at et Folk har forsøgt at forsvare sig mod en rasende Militærklike, saadan som Asturierne gjorde 1934? Aldrig. Thi det er netop Ensretningen, særlig i Tyskland, der har opdraget Arbejderne til blind Lydighed, til Soldater i den graa Hær, som Diktatorerne er saa glade for.

Men en anden Egenskab, siger Tormes, bemærkes ikke saa ofte af Udlændinge. Det er Spaniernes alvorlige Indstilling. Filmens og Novellernes letsindige Spaniere er lige opdigtede, hvad enten det gælder Almuen eller Carmens Personal paa Scenen. Den, der kender Spaniernes dybt etiske Syn paa Ægteskabet, og den Maade de udtaler Ordet »Amor« (Kærlighed), tvivler ikke paa, at det er et Folk, som ikke synes om det teatralske. Kom ikke med Eksempel fra Tyrefægterarenaerne, som ikke er Teater og desbedre ikke er Folkets Opfindelse. Spanieren afskyr unødige pompøse Skuespil. Det er ikke nogen Ulykke for ham at fejre 1. Maj inden Døre og en Begravelse af faldne Helte behøver ikke at være noget Sørgespil. Derfor virkede det saa fremmed, da man fra kommunistisk Side begyndte at indføre de røde Begravelser og forvandlede en Sørgeakt til Propaganda-Alvor. Det er et ligesaa særpræget Træk for Spanieren som Individualismen. Washington Irving beundrede i sin Tid de spanske Tiggere paa Landevejen, som tog imod Gaver med en Værdighed, som vilde passe ved en Modtagelse af en fremmed Udsendings Kreditbrev ved Hoffet.

Individualismen banlyser alle partipolitiske Aspirationer. Ingen Steder i Verden kunde man bygge en saadan Organisation op som CNT med sin Indstilling mod alle politiske Kandestøberier og alle Rigsdagsfacon'er. Naar Spanierne driver Politik, bliver det altid paa en revolutionær

Tobaks-arbejderne

Fortsat fra Side 2

neralforsamling i Idrætshuset.

Skandale-Generalforsamlingen. Kontrolbestyrer P. Thomsen i Spidsen for et organiseret Hylekor.

Denne Generalforsamling var besøgt af ca. 2000 Medlemmer. Til Dirigent valgtes Dupont med ca. 15—1600 Stemmer. Sigurd Olsen fik 3—400 Stemmer. Forsamlingen vedtog med stor Majoritet, at den af den lovlige Bestyrelse konstituerede Ordfører Anders Andersen skulde redegøre for Situationen. Da den afgaaede Formand saa dette, gav han Signal til Opbrud, og han og Sekretæren forlod Tribunen.

Generalforsamlingen fortsatte selvfølgelig, men under et infernalsk Spektakel, der ledede og var iscenesat af Kontrolbestyreren i Arbejdsløshedskassen, Peter Thomsen. Der blev vedtaget, at der skulde udskrives Nyvalg, og der opstilledes Kandidater.

Den afsatte Formand, Viggo Christensen, har i Udtalelser til »Soc. Dem.« betegnet Generalforsamlingen som en Kupgeneralforsamling. Der er ingen Tvivl om, at han og hans Meningsfæller var kommet til Generalforsamling med Kuphensigter, men

Maade.

Ja, men hvorledes kunde da Kommunismen vinde Terræn blandt Titusinder af Arbejdere? Hvorledes kunde Partiet spille den Rolle, der uden Tvivl blev skæbnesvanger for det nye Spanien.

Spanieren kender intet til Kommunismen paa anden Maade, end han kender til en generaliseret Idé om Tusindaarsriget. For den menige Mand i Spanien betyder Kommunismen intet andet, end at Magten skal være i Arbejdernes Hænder. At Idéen om »Magten« er skamskændet i Bolchevismens eget Land, derom véd det menige Medlem i det spanske Kommunistparti intet. Heller ikke ved han, at det ikke er Masserne, der styrer, men kun en lille Klike, som paa Partiets Vegne holder Massebevægelsen nede. Det man kender af Marx' Teorier, og som er omsat i Praksis i Rusland og en Del af Kina, berører ikke Mennesker, men løser kun Produktionsproblemer. Men hvor er Mennesket? spørger Spanieren. Ingen Steder. Om man henretter Mennesker for en Doktrins Skyld. Om man bliver foreskreven, hvorledes og hvad man bør mene, hvorledes og naar man maa reagere mod Love og Paragraffer, saa redder man Doktrinet om en bedre Produktionsordning. Medicinen er udmærket, men Patienten dør. Videnskaben triumferer, men Mennesket dør.

Da en 1. Maj Delegation vendte tilbage fra Moskva, og en af Delegationens Medlemmer berettede om alt det storslaaede, den nye Produktion, Arbejderboligerne og Idrætspladserne, Staalproduktionen og Sanatorierne for Bønder, da stod der en Skare spanske Arbejdere — ikke bare CNT's Medlemmer — og spurgte kun om eet:

— Er det sandt, at Mennesker holdes fængslede for deres Anskuelsers Skyld?

S[illegible]nierens Mentalitet baserer al Ting paa [illegible]nnesket, paa dets Ret til at handle og tænke frit. For den menige Mand i Spanien findes ingen Führer. Ingenting er mere fremmed for ham end Lenins Ord:

— Frihedsbegrebet tilhører de borgerlige Fordomme.

Frihedsbegrebet — Frihedens Idé. — Det er jo denne Idé, som Spanierne lever og dør for.

Kan man tænke sig et for Fascismen befriet Spanien, som vil blive afhængig af noget Politibureau eller af en bureaukratisk Regering, som paatvinger Folket et doktrinært Tankesæt? Aldrig!

Og forøvrigt. Kunde Lenin nogensinde have virkeliggjort sine Idéer, hvis han havde siddet i Kejser Wilhelms Fængsler eller i et russisk Tugthus? Friheden den tilhører ingenlunde de borgerlige Fordomme. Friheden er Menneskets helligste Ret. Den er Luften og Solen, og uden Frihed forvandles vi til en viljeløs Masse i Lighed med Tysklands Arbejdere.

Stemningen mod ham paa denne velbesøgte Generalforsamling var saa afgjort imod, at han maatte lade alle Kuplyster fare.

Nederlaget.

Efter denne Udvikling greb Forbundet paany ind og lod indvarsle til et fælles Møde af de to københavnske Afdelingers Bestyrelse. Paa dette Møde stillede Dirk Nack Forslag om, at Forbundet vilde yde »Enigheden« et Laan paa 25.000 Kr. rentefrit i 5 Aar til Udbetaling til de arbejdsløse, men paa den Betingelse, at Modtagelsen af dette Laan skulde kædes sammen med Tilbagekaldelsen af det vedtagne Mistillidsvotum til »Enigheden«s Bestyrelse. Hovedbestyrelsen vilde altsaa tilkøbe den gamle Bestyrelse Medlemmernes Tillid. Det kan man selvfølgelig ikke, og det endelige Resultat af Forhandlingerne blev da, at man udsender saavel Forslaget om Paaskehjælp, som det af Generalforsamlingen vedtagne Mistillidsvotum til Urafstemning, men uden Forbindelse med hinanden.

Ved Hovedledelsens Tilbud om det rentefrie Laan erkender den, at dens Forsikring om, at den ikke havde Penge disponible til Udbetalingen ikke er i Overensstemmelse med Sandheden, og det er paany en Bekræftelse af, at man tilstræber den føromtalte »Udrensning« af Forbundet.

Hele denne Sags Udvikling viser, at naar blot Medlemmerne tager aktivt Del i Organisationens Arbejde, er det ogsaa muligt for dem at gennemføre, hvad de vil. Det er Medlemmerne, der betaler Kontingentet, og det er selvfølgelig ogsaa dem, der skal bestemme om, hvad det skal bruges til. Lad os se at ruske op i os selv. — Et Vaaben og et Værn for os overfor vore Modstandere, og den Organisation, hvor vi yder vor Hjælp og Solidaritet overfor vore mere uheldigt stillede Kammerater.

Tobak.

Det er Demokratierne

der opruster Fascistaterne

Alverdens Socialdemokrater og Kommunister i de s. k. demokratiske Lande er gaaet ind for deres Landes Deltagelse i Rustningskapløbet. Og de gør det med den Begrundelse, at overfor de fascistiske Staters Kæmperustninger og Krigstrusler er der ikke andet for Arbejderne at gøre i de Lande, hvor der endnu er nogle demokratiske Rettigheder ailbage, end at slutte op i den nationale Front og skabe en væbnet Magt, der om muligt er endnu stærkere end Fasciststaternes, og som kan møde de fascistiske Invasions-Hære, naar de, som Tilfældet var med Østrig, vælter ind over Grænserne og underlægger sig de andre Lande. De stiller sig paa Militaristernes Standpunkt gennem alle Tider, at kun gennem Rustninger kan Freden sikres, skønt Historien tilfulde har bevist, at Rustninger aldrig har kunnet sikre Freden, men altid før eller siden har ført til Krig. Kun Afrustning, Afvæbning, Ødelæggelse af alle Krigsapparater og ved blandt Menenskene at puste lidt til det Had til Krigen og Militarismen, der trods al nationalistisk Rummen stadig er latent til Stede, kan Freden sikres.

Men, vil der blive indvendt, er det ikke vanvittigt at lægge Vaabnene ned, naar de fascistiske Voldsstater staar truende med deres mægtige Kirgsmaskiner?

Vi svarer dertil, at ogsaa disse Stater skal afvæbnes, og de demokratiske Lande har det i sin Magt at kunne tilintetgøre deres Krigsapparat, uden at det koster den mindste Smule Blod, kun ved at standse Tilførslerne af Raavarer.

Thi det er nemlig Sandheden: Det er de demokratiske Lande, der opruster og bevæbner de fascistiske Lande, saa de bliver en Fare for Freden og deres Nabostater. Med deres egne Hjælpemidler, deres økonomiske Ressourcer og de Raastoffer de selv raader over, var det dem umulig blot at gøre Tilløb til at skabe en Krigsmagt.

En officiel fransk Statistik giver det bedste Bevis for denne Paastand. Efter denne Statistik raader de demokratiske Stater over 82,10 pCt. af Verdens Jernproduktion. 81,80 pCt. af Kulproduktionen. 82,33 pCt. af Olieproduktionen. 91,70 pCt. af Gummiproduktionen. 97,70 pCt. af Bomuldsproduktionen. Altsammen Raastoffer, der er uundværlige til Krig og til Oprunstning.

Tyskland ejer kun 4 pCt. af Verdens Jernproduktion og 12,5 pCt. af Kulproduktionen, og har, hvis de demokratiske Stater vil, ikke Adgang til at forskaffe sig hverken Olie, Gummi eller Bomuld. Raastoffer uden hvilke der ikke kan føres Krig.

Naar der hævdes, at det er de fascistiske Landes Kæmperustninger, der er Skyld i den permanente Krigsfare, hvem er det saa, der bærer den virkelige Skyld for, at intet Menneske ved, om maaske Morgendagen har tændt den Brand, Krigen, som efter alt at dømme vil koste Millioner af Mennesker en frygtelig Død, er det ikke de demokratiske Stater og alle de, der støtter disse Staters Rustningspolitik, der af egen fri Vilje leverer alt, hvad de fascistiske Voldsstater skal bruge til at overfalde dem med? Er de ikke de virkelige skyldige?

Italien er endnu daarligere stillet end Tyskland. Dette Land ejer praktisk taget ikke nogle af de Raavarer, der er nødvendig til Rustningerne. Naar dertil tilføjes, at baade Italien og Tysklands økonomiske Stilling er en saadan, at de ikke kan købe

kontant, saa bliver de demokratiske Staters Forbrydelse saa meget mere aabenbar.

Italien laaner Penge i England. For disse Penge køber det dels Raavarer til Rustningerne, dels færdige Krigsapparater. For Pengene fylder den Middelhavet med Krigsskibe, bygger Flyvemaskiner, befæster spansk Marokko og anbringer svære Fæstningskanoner, der truer Gibraltar og kontrollerer Indsejlingen til Middelhavet. Engelske Penge og Krediter er det, der muliggør Mussolinis Kæmperustninger. Mussolini drømmer Storhedsdrømme, fantaserer om det romerske Imperium og om at genskabe gamle Romas Verdensmagt.

Det engelske Imperium føler sig truet. Saa drejer det vel Halsen om paa Mussolini ved at lukke af for Kreditten og stoppe Tilførslen til hans Krigsmaskiner. Ingenlunde. Den engelske konservative Regering iværksætter en Skræmmekampagne i Hjemlandet og forlanger Rustninger, stadig nye Rustninger for at kunne sikre det engelske Verdensrige — og Verdensdemokratiet mod Diktaturstaterne.

Kan man tænke sig noget mere vanvittigt og forbryderisk end først at forsyne de fascistiske Voldsstater med Penge, Vaaben, Raavarer til Krigen for selv at faa Anledning til at begynde en Kaprustning med dem, der i heldigste Tilfælde vil bringe de arbejdende Masser til Tiggerstaven og antagelig inden længe forvandle Europa til en blodig Slagmark og Millioner Mennesker til sønderflængede Lig. Og til dette medvirker Arbejderpartier, saakaldte socialistiske og kommunistiske. Uforstaaelig at de ikke kan indse, at de derved stiller sig selv i Krigsanstifternes Rækker.

En Strejke er endt

Droske-Strejken i København er endt, og skønt der med dens Afslutning og kummerlige Resultat for Chaufførerne kunde være Grund til at underkaste de reformistiske Strejkemtoder en mere indgaaende Analyse og vise, hvorledes de altid maa ende med daarligt Resultat for Arbejderne, skal vi dog ved denne Lejlighed afholde os derfra og kun fremhæve nogle enkelte Ting, der falder særlig i Øjnene.

Man kan for det første konstatere, at den »politiske Magt«, som det paastaas, at Arbejderne sidder inde med her i Landet, ikke bliver brugt til Fordel for Arbejderne. I de senere Aar har vi gentagne Gange set, at Statsmagten har grebet ind i Arbejdsstridigheder og ved Diktat forbudt Arbejdskampe, men det har altid været, naar saadanne Fag, som udmærket selv har kunnet klare sig i Kampen har været inddraget, som f. Eks. Slagteriarbejderne og Transportarbejderne. Da Taxa-Chaufførerne blev tvungne til at gaa i Strejke for at opnaa lignende procentvise Lønforhøjelse, som de andre Arbejdere har faaet, da holdt den politiske Magt sig hjemme.

Og naar man ikke vilde gribe til faglige Midler og udvide Strejken, saa havde der i høj Grad i dette Tilfælde været Grund til for Stauning at diktere Vognmændene til at betale den Lønforhøjelse, som de andre Arbejdsgivere har maattet give.

Det gjorde man imidlertid ikke af to Grunde. For det første fordi Droske-Strejken ikke generede det kapitalistiske Samfund i nævneværdig Grad, og for nogle fattige Chaufførers Skyld bliver Statsapparatet ikke ulejliget, og for det andet fordi, der her var en glimrende Lejlighed til overfor Arbejderne at demonstrere, hvor daarligt de er stillet, naar de bliver unddraget Staunings faderlige Forsorg, og selv gennem Strejke skal skaffe sig de nødvendige Forbedringer. At Chaufførerne var isolerede og hele deres Kamp fra første Færd af lagt an som en ny Barberstrejke, regner man med, Arbejderne ikke skal opdage.

Den anden Ting, som man ved denne Strejke maa gøre opmærksom paa, er at de Sympatiaktioner, der var iværksat til Støtte for Chaufførerne, der omfattede Vognvaskere, Mekanikere, Malere o. s. v., ikke havde en Smule Betydning, i meget væsentlig Grad fordi mange Værksteder, hvor Vognene skulde repareres, vaskes eller males, bestod Arbejderstaben af uorganiserede, der aldeles ikke tog noget Hensyn til, at der var Strejke. Der er Grund til for Arbejderne at have deres Opmærksomhed henvendt paa dette, og sørge for, at deres Fagforeningsformænd og Assistenter letter Rumpen fra Kontorstolene og kommer rundt paa Arbejdspladserne og faar disse Bagstræbere ind i Organisationen. Det er en Skandale, at der i en By som København findes tusinder Arbejdere paa Arbejdspladserne, der endnu ikke er organiserede.

Taxa-Strejken viser paa ny Arbejderne, at intet enkelt Fag, naar ikke særlige Omstændigheder gør sig gældende, kan kæmpe isoleret og forvente et godt Resultat af Kampen, og at der endnu er et stort Organisationsarbejde at gøre selv i en By som København, før man kan tale om, at alle Arbejdere staar i Fagforening.

FS

er en Sammenslutning af revolutionære Fagforenings-medlemmer fra alle Fag, der bl. a. er enige om at arbejde for følgende:

Fagbevægelsens Frihed

Fagbevægelsens Uafhængighed af de politiske Partier

Fagbevægelsens Opbygning som Arbejdernes Klassekamporganisationer

Fagbevægelsens Omdannelse fra Fag- til Industriforbund

Arbejdernes Overtagelse af Samfundsmagten og Produktionen gennem deres økonomiske Kamporganisationer

Bliv Medlem af FS